

L'any agonitza; la Pàtria perdura

Com una fulla seca a punt de caure, resta el darrer full del calendari que tantes dates ens recordarà la Història de la pàtria martiritzada i gloriosa. En veure com s'escola l'existència de l'any, aquest gràfic penjoll, tan íntim, i popular se'ns transforma, mentalment, en un rellotge de sorra, mut i impàvid graduador de les darreres convulsions del que se'n va per a sempre. Quin balanç i quin comiat! Quin enigma en l'espai i quin llegat per a l'hereu 1937! Portarà a la sang el tòxic que tanta malvestat ha ocasionat arreu? Serà l'àngel de blanc plomall missatger de la branca d'olivera? Qui ho sap!... Els anys van tan agafats uns amb altres, que no queda una clariana, un espai, un parèntesi amb els quals s'hi pugui establir la més lleu fantasia, un càcul aproximat, una il·lusió confortadora. Hi ha, però, la guspira eterna sorgida del caliu que a impuls de l'oreig es revifa, s'abranda i esdevé foguera conhortadora en les jornades gèliques i tenebroses. És l'amor a la Pàtria immortal; aquesta llumeneta interior que serveix en el més pregon del nostre ésser i ens fa estremir de goig, de pena, d'ira, d'heroisme, segons es presenten les circumstàncies.

L'any que agonitza ho deixa així ben palesament marcat amb fites rogenques de foc i de sang. Tota la gardunya i la lladregada; tot el bandolerisme i l'oprobriós pinxerisme de dins i de fora, s'han conjuntat contra nostra pàtria. Els enemics de diverses coloraines, orbes de ràbia, ens creien mesells insensibles o encongits anyels ben preparats per a ésser conduïts a l'escorxador. No els ha valgut tot l'odi, ni la traïdoria, ni l'astúcia, ni els paorosos tentacles de l'immens pop que els ajuda. Han topat amb les muralles d'acer d'un poble que estima la llibertat, l'independència i la dignitat; la frista aventura, per tant, els costarà molt cara. La pàtria perdura malgrat les ferides rebudes durant cinc mesos i escatx. No pot, ni vol morir resignadament. Té molts fills per a defensar-la; els invasors s'ofegarien amb la sang generosa que es vessa i fins i tot amb la dels mateixos bandits que la perden per una causa innoble. Quan un poble es redreça serenament i lluita com ho està fent el nostre, no pot ésser vençut. La nostra epopeia no és una més en la història universal; fins a l'actual moment, és única i exemplar. Per això tot el món l'admira i segueix amb extraordinari interès el curs d'aquesta guerra i aquesta revolució. Per això un esperit d'humana solidaritat s'estén i creix amb entusiasme i emoció. Mai com ara el proletariat del món no s'havia sentit tant estretament identificat. Si el terrorisme emprat en els països feixistes no ho impedis, sorgiria espontàniament un gest que trencaria els dogais que el capitalisme, el clericalisme i el mi-

litarisme tenen posat al proletariat. I a desgrat de les dificultats i perills que aquest troba per a expressar la seva simpatia i adhesió als lluitadors ibèrics, ho fan valentment; molts fins arrostren fatals conseqüències. Entusiàstic i noble gest que caldrà recordar sempre amb gratitud i posar-lo en parangó amb els dels exèrcits d'esclaus mercenaris, descendents de Caf; els botxins dels propis germans; els servidors d'un imperialisme ridícul; els que, en fi, enrunen les llars humils deixant-hi colgades milers de vides!...

Oh, any dissortat! La teva agonia té tot el simbolisme de la tragèdia d'un poble. Veiem les teves barbes blanques d'on sorgeixen fos forescències endimoniades. Sembla que per damunt de la teva esquelètica còrpora, pròxima a desaparèixer, hi saltin els centenars de pigmeus embriacs de la Babel refundida a la capital de la República. Quin testament més lúgubre! Quina fé més negra! Fins la contradicció l'acompanya en els darrers moments, car el *Gloria in excelsis Dei... et in terræ pax hominibus*, entonat per la clerecia feixista en la data nadalenca, no és més que una repugnant blasfèmia. ¿Pau a la terra entre els homes de bona voluntat? Quin sarcasme! No és possible que en el conglomerat de moros i cristians, rossos i bruns, requetés i falangistes, seglars i religiosos, hi pugui haver un punt coincident amb aquella fe i aquelles doctrines que els reverends trabucaires prediquen. No; tot és una farsa ignominiosa. Els ha caigut la careta i la hipocresia ja no la podran amagar mai més. Els que han mancat a llurs propis manaments, els que no han tingut per res el cinquè i el vuitè, puix han comès els més horribles crims i han mentit descaradament com els més vils estrofolaris, han pecat mortalment, segons llur dogma. Però ni tenen fe en el seu déu ni en la pàtria que tant pregonen. No tenen consciència ni són capaços de complir res del que pretenen imposar als altres. Els llops han tret l'orella per sola la pell de be. Els braus combatents que defensen l'honor, la riquesa, la cultura i la llibertat d'aquesta aimada pàtria nostra, que malgrat tanta dissort perdura gloriosa, sabran caçar la llopada sangonant.

I mentre l'any agonitza, alcem el cor plens d'esperança. Després de les tempestes vénen les jornades plenes de claror. La pàtria màrtir i heroica tindrà encara més relleu; les dolors l'hauran enfortida; serà més admirada, respectada i estimada. La pàtria que ha sabut infantar fills que tan abnegadament donen llurs vides en holocauste de la llibertat del poble llur i de l'humanitat sofrent, no pot morir, és eterna!

CARLES COSTAS ALVAREZ